

Arrest

nr. 312 806 van 11 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 9 november 2023.

1.2. Op 14 maart 2024 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Georgisch machtig is. Zijn advocaat was aanwezig tijdens dit persoonlijk onderhoud.

1.3. Op 2 april 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op [...] oktober 1962. U woonde van 1980 tot 2008 in Rusland. U wou in 2008 terugkeren naar Georgië en probeerde de grens over te steken via de bossen. U werd echter tegengehouden door vier bewakers, die u in elkaar sloegen en u daar achterlieten. U werd gevonden door herders en verzorgd in Georgië. Na acht maanden keerde u terug naar Rusland. In 2013 keerde u terug naar Georgië voor een huwelijksfeest. U herkende daar één van de vier bewakers, Z., en sloeg hem in elkaar. Sindsdien heeft u problemen met deze bewakers uit het bos. U vertrok eind 2013 naar Italië en keerde in 2015 terug naar Georgië, waar u een behandeling kreeg voor hepatitis C. Tijdens de verkiezingsperiode waren twee van uw bedreigers (B. en M.) in uw stad. U moest in hun auto stappen en ze zeiden dat u het land moest verlaten. U heeft gezegd dat u niet van plan was om het land te verlaten en bent uitgestapt. In 2017 vertrok u terug richting Europa en diende in 2018 en 2020 een verzoek om internationale bescherming in in Frankrijk en in 2021 in Duitsland. U keerde eind 2022 terug naar Georgië omdat uw neef overleden was. Rond juli/augustus 2023 kwam er een onbekende persoon langs bij u thuis, die zei dat u moest vertrekken uit Georgië. U weigerde en verklaarde dat u de financiële middelen niet had om te vertrekken, waarop die u geld aanbood om te vertrekken, wat u opnieuw weigerde. Ongeveer drie weken voor uw laatste vertrek uit Georgië zag u dat er een wapen in uw auto was gelegd en u besloot het land te ontvluchten.

U vertrok opnieuw uit Georgië op 3 oktober 2023 en arriveerde via: Polen, Oostenrijk, Duitsland en Nederland in België, waar u op 9 november 2023 uw verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en medische documenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in een slechte gezondheid verkeert en onder andere lijdt aan long- en rugproblemen (CGVS, p.14). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u zich ondanks uw slechte gezondheid in staat voelde om uw persoonlijk onderhoud af te leggen, waarop u verklaarde dat dit geen probleem was (CGVS, p.2). Er werd ook na anderhalf uur een half uurtje pauze gehouden en uw persoonlijk onderhoud bedroeg in totaal iets minder dan drie uur. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Zo dient er vooreerst op te worden gewezen dat, hoewel u verklaart reeds sinds 2013 problemen te hebben met de bewakers uit het bos, u er zelf voor koos om sindsdien reeds twee maal terug te keren naar Georgië (CGVS, p.3-4), wat afbreuk doet aan uw beweerde vrees ten aanzien van Georgië. U verklaarde de laatste keer naar Georgië te zijn teruggekeerd om naar de begrafenis van uw neef te gaan (CGVS vragenlijst, randnr.5 en Verklaringen DVZ, randnr.36). U verbleef na uw terugkeer echter nog meer dan een jaar in Georgië (CGVS, p.3). U verklaart dat u niet lang op uw thuisadres bleef omdat u problemen wou vermijden (CGVS, p.15 en 4). Doch toont het een gebrek aan logica dat u dan wel nog periodes van een maand of twee maand op uw thuisadres zou verblijven (CGVS, p.4), als uw bedreigers weten dat u daar woont en u daar reeds hebben opgezocht (CGVS, p.13). Bovendien verklaarde u dat wanneer de man langskwam om u geld aan te bieden, dit bij u thuis gebeurde (CGVS, p.8). Als u werkelijk een vrees had voor uw bedreigers, kan worden verwacht dat u uw thuis ten allen tijde probeert te vermijden, het feit dat u er daarentegen nog meerdere maanden verbleef, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het ook wel zeer opmerkelijk te noemen dat u verklaart dat twee van uw aanvallers in het bos eind juli 2008 G. B. en N. M. waren (CGVS Vragenlijst, randnr.5 en CGVS, p.9). Zo was G. B. op dat moment viceminister van Buitenlandse Zaken (zie COI blauwe map).

Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u dat het de vooroorlogsperiode was en u denkt dat ze provocaties zochten en u geeft het voorbeeld van een minister die in het bos een bevel gaf omdat hij lichamen nodig had (CGVS, p.15). Dit vormt echter geen verklaring voor de vraag waarom een viceminister van Buitenlandse Zaken als bewaker in een bos zou rondlopen. N. M. was op het moment van de door u beweerde bedreigingsfeiten dan weer plaatsvervangend hoofd van het Nationaal Handhavingsbureau (zie COI blauwe map). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u dat hij toen al bij de Nationale Partij was, maar welke concrete functie hij had weet u echt niet. Toen ze u tegen hielden was het een vooroorlogssituatie en u weet niet wat ze in het bos deden (CGVS, p.15). Bijgevolg slagen uw verklaringen er niet in om een antwoord te bieden op de vraag wat twee hoge overheidsfunctionarissen in een bos zouden doen als bewaker. Uw verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de het door u beweerde asielrelaas, toont het een gebrek aan logica dat deze personen waarover u beweert dat zij zo'n hoge functie hebben, u zouden vrezen en u zelfs geld zouden aanbieden om het land te verlaten (CGVS, p.8). Wanneer er u wordt gevraagd waarom zij u nu nog zouden vrezen, verklaart u dat zij vrezen dat wat u Z. heeft aangericht, u hen ook zal aandoen. Zij denken dat u gevaarlijk bent en voelen zich niet veilig als u in Georgië bent (CGVS, p.14). Het toont echter een gebrek aan logica dat u langs de ene kant aanhaalt dat u een dermate zwakke gezondheid heeft (CGVS, p.14), maar langs de andere kant gevreesd zou worden door politieke spilfiguren.

Bovendien toont u ook niet aan dat uw bedreigers op een doortastende manier op zoek zouden zijn geweest naar u. Zo heeft u sinds de aanvaring op het trouwfeest geen fysieke incidenten meer meegemaakt met uw bedreigers (CGVS, p.13). De laatste keer dat u uw bedreigers zag, dateert reeds van voor uw vertrek naar Frankrijk, waarbij ze u vroegen om in te stappen in een auto, waarna u gewoon weer uitstapte en binnen in uw huis ging (CGVS, p.10). Tijdens uw laatste periode in Georgië kwamen ze u over een periode van meer dan een jaar, één keer geld aanbieden via een tussenpersoon (CGVS, p.8) en hebben ze een wapen in uw auto geplant, dat u gewoon heeft weggesmeten en geen problemen door heeft ondervonden (CGVS, p.11). Bijgevolg slaagt u er niet in om aan te tonen dat uw bedreigers u op een doorgedreven manier zouden viseren in Georgië.

Daarnaast blijkt uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), dat Georgië een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken heeft. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in. Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij of zij redelijke pogingen onderneemt om bescherming te verkrijgen in eigen land. Er dient echter te worden vastgesteld dat u geen enkele poging hebt ondernomen om de bescherming van uw nationale autoriteiten in te roepen.

Zo heeft u nooit klacht ingediend in Georgië, heeft u nooit de Public Defender gecontacteerd voor uw problemen of heeft u nooit op een andere manier bescherming gezocht voor uw problemen in Georgië (CGVS, p.14).

In zoverre u daarnaast nog aanhaalt dat u lijdt aan een slechte gezondheid en onder andere last heeft van: longproblemen, maagproblemen, hernia's, epilepsie, hepatitis-C en een cyste (CGVS, p.14), dient te worden opgemerkt dat uw medische problemen grotendeels gestaafd worden door uw medische documenten. Zonder afbreuk te willen doen aan de ernst van uw problemen, houden de door u ingeroepen medische redenen echter geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U haalt aan dat uw medische problemen te wijten zouden zijn aan de aanval in het bos in 2008 (CGVS, p.5-6 en 14). Nergens uit uw medische documenten blijkt er echter dat er een oorzakelijk verband zou zijn tussen uw medische problemen en een fysieke aanval. Zo zou u reeds sinds jaren tachtig longproblemen hebben en volgt u een methadonbehandeling.

De overige door u neergelegde documenten slagen er niet in bovenstaande beoordeling te wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs attesteren hoogstens uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, 49, 57/6 en 57/6/3 van de Vreemdelingenwet gelezen in samenhang met de artikelen 33 en 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU), van artikel 29, 30, 32 et 34 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU), en van de artikelen 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat zijn belagers geen "bewakers in een bos" zijn zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, maar hooggeplaatste overheidsfunctionarissen waarvan hij er twee identificeerde als G.B., op dat moment viceminister van Binnenlandse Zaken en N.M., plaatsvervangend hoofd van het Nationaal Handhavingsbureau, wiens politieke macht heden is getaand als lid van de oppositie. Verzoeker stelt dat de historische context waarin de feiten zich hebben afgespeeld niet in acht genomen is door de commissaris-generaal. Hij stak immers de grens over in augustus 2008 op een ogenblik dat de oorlog met Rusland weldra zou uitbreken en om die reden vonden er intensieve grenspatrouilles plaats in de vallei waar verzoeker de grens overstak. Overheidsfunctionarissen en militairen werden gemobiliseerd, wat de aanwezigheid van de twee genoemde overheidsfunctionarissen in een bos in een streng bewaakte zone verklaart. Dit gegeven is niet in aanmerking genomen door de commissaris-generaal meent verzoeker. Evenmin heeft de commissaris-generaal rekening gehouden met het gegeven dat hij in 2008 vrijgelaten werd nadat hij een lange gevangenisstraf in Rusland heeft uitgezeten wegens drugsinbreuken, wat hij betwist en het niet kunnen voorleggen van verblijfsdocumenten. Dit is van belang omdat dit de reden is waarom verzoeker zijn identiteit weigerde mee te delen aan de grensbewakers en een valse identiteit opgaf. Nadat de door verzoeker opgegeven naam werd geverifieerd bleek dat het een valse identiteit betreft waardoor verzoeker ervan verdacht werd een Russische spion te zijn.

Hij trachtte daarna vruchteloos zijn eigen naam op te geven, werd afgeranseld en voor dood achtergelaten in het bos. Verzoeker, wiens procedurele noden door de commissaris-generaal zijn erkend, meent dat hij wel degelijk een antwoord heeft geboden op de vraag waarom de overheidsfunctionarissen in het bos aanwezig waren.

Met betrekking tot zijn verblijf in Georgië nadat hij er problemen kende, betwist verzoeker dat zijn terugkeer naar Georgië in 2013 als een eigen keuze kan worden omschreven zoals de bestreden beslissing doet. Hij wijst erop dat hij verklaarde veroordeeld en gevangen te zijn geweest wegens het niet beschikken over verblijfsdocumenten in Rusland en dat hij in februari 2013 wordt vrijgelaten omdat zijn straf een einde kende. Hij loopt in Rusland het risico in Rusland opnieuw zonder verblijfsdocumenten opgepakt te worden en ziet bijgevolg geen andere optie dan terug te keren naar Georgië. Hij stelt dat het huwelijksfeest met andere woorden niet de aanleiding vormt voor zijn terugkeer maar wel een gebeurtenis waarop hij aanwezig was na zijn terugkeer. Verzoeker voert aan dat hij in 2022 nogmaals terugkeerde naar Georgië omdat het kind van zijn oom overleed. Hij had in 2020 en 2021 in Frankrijk en Duitsland asiel aangevraagd maar mentaal uitgeput door het lange wachten en de negatieve ervaringen tijdens deze procedures, keerde hij terug naar Georgië. Hij kon niet terugkeren naar Rusland omdat hij er niet over verblijfsdocumenten beschikte en was zeer voorzichtig tijdens zijn verblijf in Georgië nu hij afwisselend op verschillende adressen verbleef bij familie om zijn belagers te ontwijken. Hij heeft als zieke oudere man niet de middelen om zijn eigen woonst te huren en is aangewezen op familieleden. Hij lichtte toe dat hij door zijn belagers werd geïntimideerd en bedreigd om het land te verlaten en dat zij in angst voor represailles door verzoeker leefden nu zij wisten dat hun vriend door toedoen van verzoeker en zijn vriend in een rolstoel was beland nadat hij door hen was toegetakeld. Verzoeker stelt dat zijn belagers wisten dat hij jarenlang in een Russische gevangenis had verbleven en over een netwerk aan contacten beschikte die wel in staat waren om met zijn belagers af te rekenen. Hij betoogt vervolgens dat zijn socio-economische achtergrond is bevraagd geweest evenmin als diens juridische antecedenten en leefomstandigheden in Rusland als Georgiër zonder wettige verblijfstitel en dat de commissaris-generaal hier onterecht geen aandacht aan besteedt opnieuw om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker stelt dat *“dit verklaart waarom de verzoeker de wagen kon verlaten nadat zij hem stellig op intimiderende wijze hadden aangeraden het land te verlaten”* en dat hij geen klacht indiende bij de politie omdat zijn belagers belangrijke politieke figuren zijn en contacten hebben bij politie en justitie. Zij beschikken over veel macht en invloed bij de politie waardoor een klacht indienen *“letterlijk een kamikaze zou uitmaken”*, stelt verzoeker. Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal zijn profiel nooit ernstig heeft onderzocht en dat de bestreden beslissing lacunair is, wat gelet op de onderzoeksbevoegdheid die op haar rust, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt. Een terugkeer zou volgens verzoeker, rekening houdende met de algemene situatie en zijn persoonlijk profiel, een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in hoogst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt een kopie van de bestreden beslissing en de BJB-aanstelling voor verzoeker toe aan het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst,*

nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

4.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoekschrift zijn paspoort, identiteitskaart en rijbewijs naar (administratief dossiers, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1,2 en 3). Zijn identiteit en Georgische nationaliteit staan niet ter discussie. Het beschermingsverzoek wordt door de commissaris-generaal terecht ten aanzien van Georgië, het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit, onderzocht en beoordeeld.

4.3. Verzoeker legde een aantal documenten neer met betrekking tot zijn medische problemen, waaruit blijkt dat hij in slechte gezondheid verkeert en onder meer kampt met long- en rugproblemen. Uit het attest van het medisch sociaal opvangcentrum Brussel van 22 januari 2024 blijkt verder dat verzoeker een methadon behandeling krijgt (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4). Verzoeker gaf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aan dat hij zich niet zo goed voelde, maar verklaarde, gevraagd of hij zich in staat voelde om op die dag het interview te doen "Ja, voor het interview is geen probleem" (NPO, p. 2). Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor verzoeker bepaalde procedurele noden konden worden aangenomen en dat steunmaatregelen werden genomen in de vorm van een half uur pauze na anderhalf uur persoonlijk onderhoud. Verzoeker maakt geen verdere bemerkingen bij de steunmaatregelen die door de commissaris-generaal werden genomen en uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om het persoonlijk onderhoud te doen of dat zijn gezondheidsproblemen hem verhinderden om op de gestelde vragen te antwoorden en coherente verklaringen af te leggen.

4.4. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor represailles door twee personen die hoge functies bekleedden in de Georgische regering in 2008 wegens de letsels die verzoeker had toegebracht aan één van de vier grensbewakers die hem onderschepten in augustus 2008 toen hij vanuit Rusland naar Georgië terugkeerde. De Raad verwijst voor een uitgebreide samenvatting van de aangehaalde vervolgingsfeiten naar de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarover verzoeker geen bemerkingen heeft gemaakt.

Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, verzoekers verklaringen, de door hem voorgelegde documenten, zijn opmerkingen ter terechtzitting en de beschikbare landeninformatie, kan de Raad de conclusie van de commissaris-generaal dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt, bijtreden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker de voorgehouden problemen met twee hooggeplaatste overheidsfunctionarissen in 2008 en sinds zijn tweede terugkeer naar Georgië in 2013 niet aannemelijk maakt. In de bestreden beslissing wordt er terecht gewezen op het onwaarschijnlijke karakter van verzoekers relaas dat hij in een bos op de Russisch-Oekraïense grens zou zijn onderschept door G.B. en N.M., die blijkens de door de commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie op dat ogenblik respectievelijk Viceminister van Buitenlandse Zaken, en plaatsvervangend Hoofd van het Nationaal Handhavingsbureau waren (administratief dossier, landeninformatie, COI B. en M.). Het is weinig geloofwaardig dat personen die dergelijke hoge functies bekleedden in de toenmalige Georgische regering en Georgische administratie aan de grens met Rusland grensbewakingsopdrachten zouden uitgevoerd hebben in juli 2008 toen verzoeker volgens zijn verklaringen trachtte terug te keren naar Georgië. Zo er op dat ogenblik reeds spanningen waren tussen Rusland en Georgië die later zouden uitmonden in een kortstondige oorlog in augustus 2008, kan dit niet verklaren waarom deze twee personen op dat ogenblik in het voormelde bos zouden aanwezig geweest zijn. Verzoeker stelt dat naast militairen ook overheidsfunctionarissen werden gemobiliseerd en argumenteert dat dit de aanwezigheid van G.B. en N.M. verklaart. Dat militairen worden gemobiliseerd in een situatie van dreigende oorlog kan worden aangenomen maar verzoeker brengt geen objectieve informatie bij waaruit kan worden afgeleid dat hooggeplaatste overheidsfunctionarissen eveneens onder de wapens werden geroepen, laat staan een vice-minister van Buitenlandse Zaken, en al evenmin dat deze personen zich aan de grens met Rusland zouden ingelaten hebben met de bewaking van de grens zoals hij beweert.

Verzoekers stelling tijdens het persoonlijk onderhoud dat N.M. toen al bij de Nationale Partij zat, kan evenmin verklaren waarom een hooggeplaatste functionaris zelf grensbewakingsopdrachten op zich zou nemen. In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich verder tot een herhaling van zijn verklaringen over zijn onderschepping aan de grens en het feit dat hij voor een Russische spion werd gehouden. Het komt

de verzoeker toe de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Door een louter zijn eerdere verklaringen te herhalen slaagt hij er niet in de pertinente motieven inzake de voorgehouden aanwezigheid van G.B. en N.M., gelet op hun toenmalige hoge functies, in juli 2008 in een bos aan de grens te ontkrachten. Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat niet kan worden ingezien waarom verzoeker, indien hij daadwerkelijk als een Russische spion werd beschouwd, niet uitvoerig werd ondervraagd over zijn activiteiten maar zodanig hard geslagen dat zij dachten dat hij dood was. Zeker indien hooggeplaatste personen daadwerkelijk aanwezig waren, zoals hij beweert, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de Georgische bewakers eerst zouden trachten informatie te bekomen van verzoeker indien zij ervan overtuigd waren dat hij een Russische geheim agent was. Verzoeker maakt evenwel geen enkele melding van een poging daartoe, wat de geloofwaardigheid van de door hem geschetste gang van zaken en omstandigheden verder ondermijnt.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker, nadat hij volgens zijn verklaringen na het incident aan de grens in juli 2008 terug naar Rusland was gekeerd, zowel in 2013, 2015 en 2022 naar Georgië terugkeerde, hoewel hij verklaarde sinds zijn terugkeer in 2013 naar Georgië in dit land bedreigd te zijn geweest nadat hij op een huwelijksfeest één van de grensbewakers die hem zouden hebben onderschept in juli 2008 zou hebben herkend en zodanig toegetakeld dat hij in een rolstoel belandde. De vaststelling dat verzoeker tot tweemaal toe sinds 2013 Georgië verliet en er weer terugkeerde om er gedurende langere periodes te verblijven, is moeilijk te rijmen met verzoekers beweerde vrees voor vervolging door G.B. en N.M. en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de bedreigingen aan zijn adres door deze personen. In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op het feit dat verzoeker volgens zijn verklaringen in 2022 naar Georgië terugkeerde omdat zijn neef overleden was maar vervolgens nog een jaar en drie of vier maanden in Georgië bleef alvorens naar België te komen (vragenlijst CGVS, vraag 5, NPO, p. 3). Indien verzoeker daadwerkelijk sinds 2013 constant bedreigd werd door G.B. en N.M. en verzoeker vreesde voor wat hem en zijn moeder zou worden aangedaan, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker niet voor lange periodes naar Georgië zou terugkeren, zoals hij volgens zijn eigen verklaringen heeft gedaan. Verzoeker voert weliswaar aan dat hij de nodige voorzichtigheid aan de dag legde en afwisselend op verschillende adressen van zijn familie verbleef, maar gaat daarmee al te gemakkelijk voorbij aan het feit dat hij ook verklaarde dat hij in die periodes ook thuis verbleef *“soms voor een paar weken, soms maan, beetje afwisselend”* (NPO, p. 4), zoals ook aangestipt in de bestreden beslissing. Ook verklaarde verzoeker dat hem thuis geld werd aangeboden om het land te verlaten (NPO, p. 4). Indien verzoeker daadwerkelijk gedurende al die jaren vreesde dat zijn belagers hem iets zouden aandoen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij ten allen prijze zou vermijden thuis te vermijden. De vaststelling dat hij volgens zijn verklaringen toch gedurende bepaalde periodes thuis verbleef ondermijnt verder geloofwaardigheid van zijn verklaringen en minstens de ernst van de beweerde bedreigingen.

In dit verband dient ook te worden vastgesteld dat verzoeker zelf verklaarde na 2013 nooit fysiek bedreigd te zijn en dat hem zelfs geld werd opgestuurd om het land te verlaten (NPO, p. 8) terwijl hij anderzijds verklaarde dat zij dreigden hem te vermoorden als hij het in het land zou blijven (NPO, p. 7). Dat zijn belagers hem uiteindelijk zouden gegeven hebben nadat zij jarenlang hadden gedreigd hem te vermoorden is weinig aannemelijk. Verzoeker verkeerde immers al sinds 2015 in een zwakke fysieke gezondheid en was om die reden teruggekeerd naar Georgië, zodat niet kan worden ingezien waarom zijn belagers zich al die jaren zouden beperkt hebben tot verbale bedreigingen om het land te verlaten, indien verzoeker daadwerkelijk werd gevisieerd. Verzoeker slaagt er evenmin in te overtuigen wat betreft de reden van de jarenlange bedreigingen. In wezen stelt verzoeker dat zijn belagers schrik hadden dat zij hetzelfde lot zouden ondergaan als de bewaker Z. die verzoeker had herkend op het trouwfeest in 2013 en die hij samen met een vriend zwaar zou toegetakeld hebben waardoor hij in een rolstoel belandde. Ten eerste strookt dit niet met verzoekers profiel als persoon met ernstige medische problemen, dat hij ook in het verzoekschrift benadrukt. Gelet op zijn zwakke gezondheid, zeker na zijn terugkeer in 2015, kan niet worden ingezien waarom verzoekers belagers ervoor zouden vrezen om door verzoeker te worden aangevallen en waarom zij op de koop toe verzoeker geld zouden geven om te vertrekken. Ten tweede, indien verzoeker zich daadwerkelijk schuldig zou hebben gemaakt aan slagen en verwondingen met als gevolg dat een persoon in een rolstoel belandde, is sprake van een ernstig misdrijf, wat aanleiding zou kunnen geven tot de toepassing van de uitsluitingsclausules. Bovendien lijken verzoekers verklaringen te impliceren dat de personen die hem zouden belaagd hebben in werkelijkheid meer schrik hadden van verzoeker dan omgekeerd aangezien verzoeker onder meer verklaarde dat zij zich niet veilig voelden als verzoeker in Georgië was (NPO, p. 14).

Waar verzoeker nog betoogt dat de commissaris-generaal ten onrechte geen rekening houdt met de vooroorlogse context in juli 2008, blijkt uit de lezing van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voldoende heeft gemotiveerd waarom verzoekers verklaringen inzake de kernaspecten van zijn relaas, waarvan hij het begin situeert in juli 2008 ongeloofwaardig zijn.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker geen plausibele verklaring biedt voor het feit dat twee toenmalige hooggeplaatste personen, waaronder een vice-minister van Buitenlandse Zaken in een bos aan de grens zouden rondlopen en dat zijn verklaring dat hij als een Russische spion werd beschouwd, gelet op de door hem beschreven context en manier waarop de bewakers reageerden, niet geloofwaardig zijn, mede gelet op het gegeven dat er op dat ogenblik spanningen waren tussen Rusland en Georgië. Verzoekers betoog dat geen rekening werd gehouden met de vooroorlogse context is bijgevolg niet dienstig.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde nooit bescherming te hebben gezocht bij de Georgische autoriteiten sinds zijn beweerde problemen zouden begonnen zijn en dat *in casu* verzoeker geen overtuigende redenen aanhaalt waarom dit in zijn individuele omstandigheden en de door hem geschetste context niet mogelijk zou zijn geweest;

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vereist dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen. Ook artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vereist voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen.

Artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen wordt geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de recente “COI Focus” betreffende “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen wordt en waarin de weblink is opgenomen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: “Daarnaast blijkt uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), dat Georgië een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken heeft. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo’s, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoonde dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in. Internationale bescherming kan slechts worden verleend

indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij of zij redelijke pogingen onderneemt om bescherming te verkrijgen in eigen land. Er dient echter te worden vastgesteld dat u geen enkele poging hebt ondernomen om de bescherming van uw nationale autoriteiten in te roepen. Zo heeft u nooit klacht ingediend in Georgië, heeft u nooit de Public Defender gecontacteerd voor uw problemen of heeft u nooit op een andere manier bescherming gezocht voor uw problemen in Georgië (CGVS, p.14)."

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat de objectieve landeninformatie op basis waarvan de analyse van de commissaris-generaal niet correct is of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. Zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker nooit bescherming te hebben gezocht bij de Georgische autoriteiten, nooit een klacht te hebben ingediend of contact te hebben gezocht met de public defender (NPO, p. 14). Verzoeker benadrukt zelf in het verzoekschrift dat zijn beweerde belagers nu tot de oppositie behoren. In zoverre verzoeker stelt dat het indienen van een klacht een "kamikaze" zou uitmaken omdat zijn belagers over veel macht en invloed zouden beschikken, dient te worden vastgesteld dat zowel tegen G.B. als N.M. volgens de vermelde COI Focus rechtszaken zijn gestart in de periode 2019 – 2020, net zoals tegen een aantal andere vooraanstaande figuren van de oppositie. Volgens Transparency International Georgia wijzen bepaalde indicatoren zoals het verloop en de timing van deze gerechtelijke processen erop dat het gerechtelijk apparaat handelt in opdracht van de regerende partij en dat het gebruikt wordt voor politieke represailles (COI Focus, p. 26). Hieruit blijkt dat deze personen, die verzoeker volgens zijn verklaringen zouden viseren, zelf aangeklaagd zijn en in het geval van N.M. reeds veroordeeld. Dat zijn belagers actueel veel macht en invloed bij de politiediensten zouden hebben zoals verzoeker aanvoert in het verzoekschrift zonder dit op enige wijze te staven, kan dus geenszins worden bijgetreden. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt eerder het tegendeel.

Verzoeker brengt geen overtuigende redenen aan waarom hij, die verder nooit politiek actief is geweest, zich gelet op zijn individuele omstandigheden, gedurende al die jaren zich niet zou kunnen wenden hebben tot de overheidsinstanties in Georgië, indien hij daadwerkelijk werd belaagd en bedreigd sinds 2013, noch toont hij aan dat een beroep op overheidsbescherming bij voorbaat zinloos zou zijn geweest. Samen beoordeeld met de bovenstaande vaststellingen is het gegeven dat verzoeker nooit de bescherming heeft gezocht van de Georgische overheid en nooit heeft overwogen een klacht in te dienen een bijkomende indicatie van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot de beweerde bedreigingen.

Uit het voorgaande blijkt verder dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet *in casu* niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in 2008 werd onderschept en mishandeld door 4 mannen aan de grens, waaronder twee toenmalige hooggeplaatste personen en evenmin dat hij na zijn terugkeer naar Georgië in 2013 tot zijn laatste vertrek uit het land in 2020 op verschillende wijzen bedreigd werd door deze personen omdat zij zouden vrezen dat zij hetzelfde lot zouden ondergaan als Z. die door verzoeker en een vriend ernstig toegetakeld zou geweest zijn.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Waar verzoeker nog verwijst naar zijn medische problemen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“In zoverre u daarnaast nog aanhaalt dat u lijdt aan een slechte gezondheid en onder andere last heeft van: longproblemen, maagproblemen, hernia’s, epilepsie, hepatitis-C en een cyste (CGVS, p.14), dient te worden opgemerkt dat uw medische problemen grotendeels gestaafd worden door uw medische documenten. Zonder afbreuk te willen doen aan de ernst van uw problemen, houden de door u ingeroepen medische redenen echter geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. U haalt aan dat uw medische problemen te wijten zouden zijn aan de aanval in het bos in 2008 (CGVS, p.5-6 en 14). Nergens uit uw medische documenten blijkt er echter dat er een oorzakelijk verband zou zijn tussen uw medische problemen en een fysieke aanval. Zo zou u reeds sinds jaren tachtig longproblemen hebben en volgt u een methadonbehandeling”*. Verzoeker benadrukt weliswaar zijn kwetsbaar profiel als gevolg van zijn medische problemen maar betwist verder niet dat deze problematiek *in casu* niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen. Verzoekers medische problemen kunnen om de in de bestreden beslissing uiteengezette redenen evenmin aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog dat geen rekening is gehouden met verzoekers juridische antecedenten en leefomstandigheden in Rusland als Georgiër zonder wettige verblijfstitel kan evenmin tot het besluit leiden dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekers nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van nationaliteit, met name Georgië. Dat hij voor zijn tweede terugkeer naar Georgië in 2013 in een Russische gevangenis verbleef wegens drugsbezit en illegaal verblijf, kan gelet op het voorgaande geen ander licht werpen op de bovenstaande analyse waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten in Georgië en hij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar dat land aannemelijk maakt.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift tenslotte nog stelt dat zijn socio-economische toestand niet is bevestigd zonder dit verder toe te lichten, kan vooreerst worden vastgesteld dat verzoeker zelf niet heeft verwezen naar zijn socio-economische situatie als reden waarom hij om internationale bescherming verzoekt. Verder herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die Richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde Richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeiend uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Verzoeker toont geenszins aan dat hij in geval van terugkeer omwille van een precaire socio-economische situatie in Georgië in een situatie zal terechtkomen die kan worden beschouwd als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, laat staan dat de eventuele precaire socio-economische situatie waarin hij zich zou bevinden het gevolg zal zijn van een intentioneel handelen van een actor.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Georgië zou hebben gekend.

5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28). Enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, kan er toepassing worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat in Georgië momenteel sprake is van een gewapend conflict of willekeurig geweld. Er blijkt niet dat in Georgië sprake is van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

6. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft.

Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest, artikel 22 van de Grondwet, de artikelen 48/9, 49, 57/6 en 57/6/3 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 33 en 46 van de Asielprocedurerichtlijn en de artikelen 29, 30, 32 en 34 van de Kwalificatierichtlijn stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aanduidt hoe deze bepalingen

concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat deze onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerde problemen met belagers in Georgië niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET